

braç de mar i la bahia de Biscayne —deformació de Biscaya— ens separen de

MIAMI BEACH que és una llarguíssima i estreta franja de terra que té per un costat l'Oceà Atlàntic a l'estret de Florida, i per l'altre els canals marítims i la bahia Biscayne, ja esmentats.

Els dos Miamis estan units per ponts recolzats en pilons de roques superficials. Aquests ponts anomenats «causeways» hi són en nombre de sis i sense ells pràcticament Miami Beach gairebé no existiria.

L'estreta platja que mira a l'Atlàntic està molt protegida per defenses perpendiculars que eviten els estralls, quan les onades es fan massa grosses. Això fa que encara que de platja n'hi hagi poca, hom fa peu fins dos-cents metres mar endins. Hi ha poca gent. És baixa temporada. Aquí els pocs milionaris que queden hi vénen a l'hivern, quan la temperatura no es mou entre 19 i 23 graus.

Miami Beach no és plana como Miami City. Els grans hotels separats per jardins, camps de tennis, piscines, restaurants a l'aire lliure en fan una Babel en la qual hi ha de tot. Fins un hotel Barcelona.

Ens porten al que ara es considera el primer de la ciutat el DORAL ON THE OCEAN que segons els meus mediocres coneixements d'anglès vol dir «Daurat en l'Oceà», i veritablement és un esclat de fastuositat amb els seus marbres policroms, el quadre de Goya, estàtues gregues, sillons d'hamuga, encavallades espanyoles del temps de Juan Ponce de Leon, i en fi aranyes de meravellós cristall de València, cosa que ens va sorprendre perquè ignoràvem que València produís un cristall meravellós i el curiós és que no ho sabem tampoc els mateixos valencians. El fet és que Europa adorna Amèrica.

Les habitacions et deixen palplantat. La paret que dona a la mar és enterament de vidre fins a terra i hom té la sensació que qualsevol dels transatlàntics o barques a motor que circulen per davant, com si fos la Rambla, es poden ficar en qualsevol moment dins de l'habitació.

Cada cambra té televisió amb nou canals, set d'ells en color. Són curioses les informacions perquè s'obliden del tot de les anades i vingudes dels seus ministres, de les recepcions del president o de qualsevol prohoms, i de les festes, festasses o recepcions que es puguin fer a l'estat de Florida i a tots els U.S.A. Hi ha un programa en castellà, que és la segona llengua oficial de Florida, cosa que s'ha hagut d'instaurar per a satisfer els milers de cubans antiastristes empleats per aquí. Tampoc ens diuen si tenen físics nuclears o no perquè ja sabem que en tenen molts i que els ministres treballen sense parar, cosa que no troben necessari dir-ho per la tele, que ha d'informar de coses grosses de tot el món i no altra cosa. Llàstima que els films siguin tallats molt sovint pels anuncis en color. Propaganda electoral presentada amb els anuncis. No es permet propaganda de tabac ni d'alcohol. Deu ésser per això que el Winston i el Marlboro ens vulguin inspirar el contrari a casa nostra. També hi ha ràdio amb 5 canals i un de música ambiental de l'hotel, estudiada per tal que no atravesi la insonorització de les parets. Les aixetes del bany i el lavabo són un poema. Són aixetes úniques que donen aigua des de 3° a 65° amb intensitat regulable aconseguida amb maniobres que hom ha d'aprendre practicant prèviament. I, per damunt de tot, una netedat sorprenent, netedat de racons, netedat de transparents i cortinatges protectors de la llum exterior, netedat de bany, tovallols, llençols, coixins, seients, armaris... Fins el vidre del despertador electrònic sembla que no hi sigui. Netedat sols comparable a la de l'Alemanya occidental i sobretot d'Àustràlia o Nova Zelanda.

Hi ha tres o quatre restaurants per hotel —almenys dos—, uns de molt estereotipats i historisats, reblerts de protocol i de jaqueta i corbata a la nit i un altre més senzill —cafeteria o «caffè-shop» per anar al qual no cal «vestir-se» en cap àpat, d'un preu més reduït i d'un protocol nul que permet resoldre el problema dels menjars, sense preparació prèvia i perdent menys temps quan el que menja creu que aquest fet és necessari per aguantar la «màquina» però secundari en les possibles emocions d'un viatge. En el «caffè-shop» un dinar normal —sopa o garbull, un plat combinat de carn o peix i un cafè surt per uns 7 dòlars o 480 pessetes, però es pot menjar en llocs més simples per 3 o 4 dòlars —200 a 275 pessetes— i encara menys.

En un restaurant amb protocol, maitres, cambrers impresionants, etc., la cosa arriba fàcilment a 15 i 18 dòlars, però si a casa nostra volem anar a l'Atalaya, al Chalet Suís o Bocaccio —per exemple— la cosa puja molt més. En general, tant Florida com en tots els Estats Units es poden qualificar de terres econòmiques en el que fa referència als menjars, mercats, supermercats, etc. Molt diferent és quan es toca el capítol de l'alcohol, gravat per impostos altíssims i segons en quins estats totalment prohibit.

Els atractius dels entorns de Miami són nombrosos, notables i la seva visita està ben organitzada, però resulta feixu-

ga per la calor intensa que aclapara quan hom surt de l'auto-car. Per exemple: es pot anar per una ruta construïda damunt d'una sèrie de roques formant els «causeways» dels quals hem parlat abans i tot el conjunt arriba a Key-West a 80 quilòmetres del continent, gairebé en direcció a l'Illa de Cuba. La cosa és sorprenent, però el viatge és monòton. També es pot anar a la jungla d'Everglades, on hi ha tota mena d'animals i plantes tropicals que gaudeixen de la protecció que l'Estat dona als parcs naturals, però la respiració a l'aire lliure resulta penosa i aclaparadora per les emanacions i boires baixes de les zones pantanoses. La jungla dels papagais. La de les serps, la dels micos, totes elles protegides per l'Estat. És curiós constatar que en la visita als micos són les persones les que han d'estar protegides dintre una gàbia perquè els quadrumans són sempre agressius i mal intencionats.

L'atracció estel·lar i que podríem dir que val el viatge és el SEAQUARIUM, que és un recinte amb uns aquiris o «basins», voltats de seients en cercle complet i voladissos protectors per tal d'evitar aquest sol ner a molts insuportable, i les pluges tropicals que s'alternen amb l'astre rei.

En una piscina, les foques fan de les seves amb jocs còmics que ja hem vist en el circ, però mai amb el nombre extraordinari de participants d'aquí. Des del corredor dels tiburons, on es recomana no acostar-se ni deixar-hi criatures a la vora, perquè les tintoreres tenen acudits molt insospitats i els dits d'una mà poden ésser tallats com per una guillotina.

Els dofins estan en dues piscines. A la primera es fan jocs col·lectius amb una precisió meravellosa per una colla d'aquests mamífers. A la segona el dofí «Flipper», que hem vist moltes vegades a televisió, demostra la seva capacitat en saltar i fer coses, absolutament fora de sèrie.

Però allò que frapa, allò que deixa astorat són les orques enormes, mamífers blancs i negres de 1.200 quilos cadascun dels dos que apareixen. Sensacionalment reben el sobrenom de «ballenas asesinas» perquè diuen que es van menjar la persona que els donava menjar, però això els empleats i tècnics dels Seaquarium ho desmenteixen en rodó. El doctor Fèlix Arranz Castell assegura, en un escrit, que aquestes bèsties són producte d'un creuament entre un determinat esqual i una determinada balena, però jo particularment penso que no és possible —ni amb inseminació artificial— creuar un mamífer i un peix.

El cert és que aquestes bestioles, quan cauen després d'un salt, mullen els tres primers rengles d'espectadors. Quan obren la boca per demanar un peix, ensenyen una esgarrifosa filera de dents, molt suficient per a qualsevol barbaritat.

El curiós és que aquests pesats animals fan tota mena de gràcies, fingint boxa amb el domador o empaitant-lo quan navega amb una barca de goma per la piscina.

Però és molt evident la resistència que oposen per a començar qualsevol exhibició, infinitament superior a la dels dofins que sols estan esperant el senyal per a llançar-se als més extraordinaris jocs i proeses, amb indiscutible entusiasme i alegria. En realitat es veu que es tracta de dos animals joves ja que els adults arriben a fer 15 metres de llargària, viuen a les regions àrtiques i ataquen a les balenes autèntiques amb extrema ferocitat.

L'element humà del sud de Florida té un gran interès. Els cubans. El castellà és segona llengua oficial de l'Estat i hom no té de preocupar-se gaire si el seu anglès és «little» o siga petit, esquitit, insuficient, perquè gairebé tothom entén la llengua hispano-sudamericana.

Això no és en homenatge als espanyols ni a Juan Ponce de Leon, ni a Pàmfil Narvaez, ni tan sols a Alvar Nuñez Cabeza de Vaca, conquistadors d'aquesta península als ferotges índies seminóles —que encara hi tenen dues reserves— sinó perquè el país està ple de cubans, fugits del règim de Fidel Castro.

Això és el que oficialment ens diuen, però la pròpia guia del grup —una cubana molt «mona» i molt tranquil·la—, ens fa saber que la «juventud bebe los vientos por Fidel».

Durant el dia la tranquil·litat és absoluta a Miami i encontorns, però es veu —jo no ho he volgut veure, si per cas— que durant la nit hi ha «ajuste de cuentas» entre castristes i antiastristes i el govern de Florida pren una posició passiva perquè —penso jo— en el fons ells voldrien que el règim castrista fos destruït pels propis cubans, cosa per ara no sembla gens probable.

La policia, mentre no sigui molestada cap autèntic ciutadà d'U.S.A., no vol veure res ni sentir res.

Hauria volgut parlar-vos de la part nord de l'estat de Florida on es troba el fabulós món de Walt Disney, però ja veu, senyor Director, que malgrat deixar-me moltes coses al tinter se'ns ha acabat la tinta, el paper i l'espai a la revista.

Però, aquesta serà una altra lletra que us enviarem, si Déu vol, un altre dia.

Dr. Eduard Padrós i de Palacios